

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

21 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursul ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 10 mai 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 septembrie 2016, declarat de avocatul Vasile Gantea, în numele inculpaților

Iliev Mihail Ivan, născut la 13 noiembrie 1964 în s. Oxentea, r-nul Orhei, locuitor al mun. Chișinău, str. H. Botev 25, ap. 85, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale;

Iliev Larisa Ivan, născută la 25 februarie 1965 în s. Ulmu, r-nul Hîncești, locuitoare a mun. Chișinău, str. H. Botev 25, ap. 85, cetățeană a R. Moldova, fără antecedente penale.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 05.12.2014 – 10.05.2016,
instanța de apel: 20.06.2016 – 14.09.2016,
instanța de recurs: 11.11.2016 – 21.12.2016.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 10 mai 2016, Iliev Mihail a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal la 8 luni închisoare.

Iliev Larisa a fost condamnată în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal la 8 luni închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate le-a fost suspendată condiționat pentru o perioadă de probațiune de 1 an.

2. Instanța de fond a constatat că, în perioada 12 aprilie 2014, orele 09.00, până la 13 aprilie 2014, orele 10.30, inculpații Iliev Mihail și Iliev Larisa, prin culegere de chei, au pătruns în odaia nr. 85/2, din blocul locativ situat pe str. Hristo - Botev 25, mun. Chișinău, de unde pe ascuns au sustras mijloace bănești în sumă de 2000 euro, ce aparțin Nataliei Barbălat (Burduja), cauzându-i astfel victimei o pagubă materială considerabilă, în sumă de 37.260 lei.

Instanța a reținut că inculpații nu au recunoscut vina, declarând că în imaginea video sunt ei. La ușă era lăcatul lor, astfel ei au luat hainele, actele și hârtiile care le aparțineau lor. Bani nu au luat. Nu au intrat în prezența părții vătămate, deoarece nu le permiteau. Ușa au deschis-o cu cheia, pe care partea vătămată le-a dat-o, când au schimbat lacătul, la instalarea în odaie în baza hotărârii judecătorești. Prin casă au stropit cu apă sfințită.

Totodată, vinovăția inculpaților este integral dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Barbălat (Burduja) N. și martorul Burduja T. au indicat similar, că sunt vecini cu inculpații și au relații ostile cu ei. Au avut un conflict cu familia Iliev în luna februarie 2014, când aceștia le-au spart ușa, amenințându-i cu toporul și numindu-i cu cuvinte necenzurate. După acest incident, au schimbat lacătul de la ușă și au instalat în odaie o cameră de luat vederi. La 11.04.2014, au pus banii în mapa cu documente, pe o poliță cu cărți și mape. Pe 12.04.2014, au plecat dimineața la serviciu, iar seara nu s-au uitat la înregistrările video. La 13.04.2014, orele 09.00, au conectat camera și au văzut cum soții Iliev au intrat în odaia lor. Observând că cineva umblase la mapă, fiind pusă altfel, au sunat la 902. A venit un polițist, a conectat imaginea video la calculator și a văzut înregistrarea, ulterior chemând anchetatorul și încă 4-5 lucrători. După ce au vizionat înregistrarea, au mers la comisariat și au scris plângere. Camera a fost luată la expertiză, fiind efectuată și expertiza lacătului de la ușă. Banii, adică 4 bancnote a câte 500 euro, erau în pachetul pus în mapa cu acte. Alte bunuri nu dispăruseră, fiind umblat doar în pachetul respectiv. După hotărârea judecătorească din 03.12.2010, odaia nr. 85/2 din str. Hristo Botev fusese repartizată lor, iar la 14.02.2014, executorul judecătoresc a executat hotărârea instanței de judecată, intrând în odaia 85/2 în care se aflau lucrurile soților Iliev, aceștia împotrivindu-se scoaterii lor. Astfel, cu ajutorul executorului judecătoresc s-au instalat în camera 85/2.

Potrivit procesului verbal din 13.04.2014, a fost ridicat registratorul video „Tracent”, instalat în odaia nr. 85/2, din blocul locativ nr. 25 str. Hristo – Botev, de unde au fost sustrate mijloacele bănești.

Conform, procesului verbal de examinare din 09.06.2014, a registratorului video, ridicat de la partea vătămată, s-a stabilit că în odaie era luminos, concluzionându-se că înregistrarea fusese în timpul zilei. În odaie au intrat inculpații, auzindu-se o discuție între ei. Au examinat odaia, apoi au început să caute prin obiectele din odaie. Ea caută mai mult prin dulap, iar el jos lângă tumba pe care se află televizorul, timp de aproximativ 10 minute, cu unele întreruperi, în legătură cu faptul că el ieșea din odaie lipsind o perioadă scurtă de timp, apoi iarăși

ceva căuta în regiunea locului nominalizat. Ea la fel a ieșit și a intrat de repetate ori, stropind cu ceva prin odaie. De asemenea se observă pe parcursul acestor înregistrări, că ea a ieșit din odaie cu unele haine și niște obiecte sub formă de acte, care nu sunt clare din imagine. Tot ea a ieșit încă odată cu un act în mână, care l-a adus înapoi el. Se vede puțin spatele acestuia, cum caută în locul menționat. La plecare se observă, cum ei examinează obiectele din interior, apoi au părăsit odaia, auzindu-se un sunet asemănător încuiatului de lacăt.

Potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 5867 din 20.08.2014, persoanele din respectivele imagini video sunt Iliev M. și Iliev L.

Argumentul apărării că însuși partea vătămată le-a înmănat inculpaților cheia de la noul lacăt al odăii este unul declarativ și lipsit de un consens logic. Or, partea vătămată Burduja (Barbălat) N., s-a instalat în odaia menționată în baza unei hotărâri judecătorești definitive, la fel, ultima a comunicat că chiar îndată a schimbat lacătul, însă nu au transmis nici o cheie lui Iliev L. sau lui Iliev M., deoarece erau în relații ostile, fiind amenințați de inculpați, motiv pentru care a și instalat în odaie un registrator video.

Este neîntemeiat și argumentul apărării, că potrivit raportului de expertiză nr. 3988 din 28 mai 2014, s-a constatat că lacătul de la ușa de intrare nu prezintă urme de intervenție a unui obiect străin, astfel pătrunderea inculpaților în încăperea prin culegere de chei este nefondată și neprobată, deoarece din același raport de expertiză nr. 3988, din 28.05.2014, rezidă că construcția mecanismului siguranței odăii nr. 85/2, este în stare de funcțiune, pe una din suprafețele exterioare a corpului siguranței sunt prezente urme în formă de striatii, denivelări de metal. Pe partea din față a unui cilindru rotitor mai jos de orificiul pentru introducerea cheii sunt prezente urme în formă de denivelări de metal care au parvenit nu ca rezultat al exploatării, iar piesele și părțile interioare a siguranței nu prezintă urme de intervenție a unui obiect străin (forțare). Construcția mecanismului siguranței permite utilizarea unor atare obiecte (mai ales a cheilor la care corespunde profilul și dantelura lamelei cheii cu suprafața interioară, a cilindrului rotitor), concluzii ce direct indică că pătrunderea în odaia părții vătămate a avut loc anume prin culegere de chei.

Mai mult, faptul pătrunderii ilegale în încăperea a inculpaților este confirmat și prin concluzia expusă în raportul de expertiză nr. 5867, din 20.08.2014, potrivit cărui, pe imaginile video sunt inculpații.

Nu este de reținut nici argumentul apărării, cu privire la lipsa probelor materiale ce ar confirma sustragerea banilor din mapa părții vătămate, deoarece acestea se combat prin înregistrarea video, care a fost vizualizată în ședința instanței de judecată și din care se reflectă că inculpații după pătrundere, pe ascuns în odaia părții vătămate, au început a căuta ceva, apoi se observă cum Iliev L. a ieșit din odaie cu unele haine și niște obiecte sub formă de acte, ridicate din mapa în care din declarațiile părții vătămate se afla suma bănească sustrasă. Din aceiași înregistrare video se vede spatele lui Iliev M., cum caută ceva în locul menționat de partea vătămată, ca locul unde se afla mapa cu bani.

Urmează a fi respins și argumentul avocatului Gantea V. privind neconcordanța datei incluse în învinuire, ca fiind data comiterii faptei infracționale și a datei reflectate în înregistrările video, pe motiv că din declarațiile lui Burduja (Barbălat) N. și Burduja T., se reține că înregistrările prezentate ca probă au fost efectuate la 12.04.2014, iar data imprimată în registratorul video, nu corespunde datei reale, deoarece ei nu cunoșteau cum să seteze corect data din dispozitivul de înregistrare video.

Faptul, că în registratorul video a fost setată o dată greșită, se confirmă și prin procesul-verbal de examinare a înregistrărilor video, efectuată în prezența inculpaților și a apărătorului acestora, din care se reflectă că la deschiderea primului fișier înregistrarea începe cu 06.04.2014, ora 22:00:54, pe când din înregistrarea pe care apar soții Iliev, se vede că în odaie este luminos, fapt ce permite să se ajungă la concluzia că înregistrarea a fost efectuată în timpul zilei și nicidecum la ora setată la registrator.

Este apreciat critic și argumentul apărătorului inculpaților cu privire la nulitatea probei ce ține de înregistrarea video pe motivul lipsei autorizării acestei filmări de către judecătorul de instrucție. Or, conform prevederilor art. 60 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, partea vătămată dispune de dreptul să prezinte documente și alte mijloace de probă pentru a fi anexate la dosarul penal și cercetate în ședința de judecată.

Totodată, în corespundere cu art. 164 Cod de procedură penală, înregistrările audio sau video, fotografiile, mijloacele de control tehnic, electronic, magnetic, optic și alți purtători de informație tehnico-electronică, dobândite în condițiile prezentului cod, constituie mijloace de probă dacă ele conțin date sau indici temeinici, privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni și dacă conținutul lor contribuie la aflarea adevărului în cauza respectivă.

La fel, potrivit dispozițiilor art. 132¹ alin. (1) în coroborare cu prevederile art. 132² alin. (1) lit. a), b) alin. (3) Cod de procedură penală, activitatea specială de investigații prin efectuarea măsurilor speciale de investigații, cercetarea domiciliului și/sau instalarea în el a aparatelor ce asigură supravegherea și înregistrarea audio și video, a celor de fotografiat și de filmat, supravegherea domiciliului prin utilizarea mijloacelor tehnice ce asigură înregistrarea se face cu autorizarea judecătorului de instrucție și de către ofițerii de investigații ai subdiviziunilor specializate ale autorităților indicate în Legea privind activitatea specială de investigații, doar în cadrul urmăririi penale numai în condițiile și în modul prevăzut de prezentul cod.

Astfel, proba video prezentată instanței este una pertinentă, concludentă și legal administrată, în circumstanțele în care această înregistrare a fost efectuată de partea vătămată, în afara unui dosar penal, în scop de securitate și pentru a stabili faptul pătrunderii în domiciliu său.

Instanța a încadrat acțiunile inculpaților în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, ca furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, de două sau mai multe persoane, prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 16, 75 Cod penal, că inculpații anterior nu au fost judecați, au săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, că circumstanțe agravante nu au fost stabilite, că inculpații întrețin un copil minor, concluzionând că urmează a le fi stabilită o pedeapsă non privativă de liberate.

Totodată, instanța de fond a reținut că partea vătămată nu s-a constituit ca parte civilă și nu a formulat în corespundere cu prevederile legale o acțiune civilă, pentru a fi examinată în cadrul procesului penal.

3. Avocatul Vasile Gantea, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpații să fie achitați, pe motivul lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii imputate.

Apelantul a indicat că odaia 85/2 le aparține lor, iar pe 14.02.2014, conform procesului-verbal din procedura de executare a executorului judecătoresc Iacob Miron, aici a fost instalată Barbălat N. Astfel, tot mobilierul și lucrurile personale, haine, încălțăminte, mape cu actele familiei Iliev, rămânând acolo.

Totodată, prin Decizia Curții de Apel Chișinău din 30.09.2014, a fost anulat procesul-verbal din procedura de executare și inculpații au deschis ușa cu cheia, pe care le-au dat-o Barbălat N., dar nu prin culegere de chei.

La fel, potrivit raportului de expertiză judiciară nr.3988, din 28.05.2014, piesele și părțile interioare a siguranței nu prezintă urme de intervenție a unui obiect străin (forțare).

Pachetul la care ei s-au uitat și au scos foi, aparține familiei Iliev, de acolo luând doar foi, nu și bani. Bani nici nu au existat în odaia dată, acuzarea nu a demonstrat prin probe concludente și pertinente că în mapa albastră existaseră 2000 euro.

Organul de urmărire penală nu a demonstrat existența banilor, nu a demonstrat unde erau ascunși aceștia, sau că există amprente digitale pe mapa albastră, pe documentele din mapă, pe celelalte mape, care erau în acea mapă. Din imaginile registratorului video nu se vedea că inculpații au sustras bani, euro, lei, dolari.

Instanța de fond, nu a dat o apreciere deplină și sub toate aspectele probelor administrate, materialelor dosarului.

Vinovăția inculpaților nu a fost confirmată prin probe pertinente și concludente, iar sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, dubiile în probarea învinuirii urmând a fi interpretate în favoarea inculpatului.

Învinuirea înaintată este bazată doar pe declarațiile părții vătămate Barbălat (Burduja) N. și a martorului Burduja T., declarații care urmau a fi apreciate critic, deoarece ei se află în relații ostile cu inculpații.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 septembrie 2016, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că vinovăția inculpaților este dovedită prin probele administrate, inclusiv declarațiile părții vătămate Barbălat (Burduja) Natalia și martorului Burduja T.; procesul verbal din 13.04.2014 de ridicare a registratorului video „Tracent” care a fost amplasat în odaia nr. 85/2, de unde au fost sustrate

mijloace bănești; proces-verbal din 09.06.2014 de examinare a registratorului video, potrivit cărui în odaie au intrat inculpații, au căutat prin obiectele din odaie, dulap, jos lângă tumba pe care se află televizorul, în locul menționat de partea vătămată, timp de aproximativ 10 minute, au ieșit din odaie lipsind o perioadă scurtă de timp, apoi iarăși au revenit, au scos haine și acte; raportul de expertiză judiciară nr. 5867, din 20.08.2014, prin care s-a constatat că pe imaginile video sunt inculpații; raportul de expertiză judiciară nr. 3988, din 28.05.2014, conform cărui pe siguranța ridicată în cadrul cercetării la fața locului, al odăii nr. 85/2, sunt prezente urme în formă de striții, denivelări de metal.

Instanța de fond a stabilit o corectă situație de fapt și de drept pe caz.

Declarațiile părții vătămate sunt pertinente, concludente și coroborează cu declarațiile martorului Burduja T., cu procesul-verbal din 09.06.2014, de examinare a registratorului video, ridicat din odaia nr. 85/2, cu raportul de expertiză judiciară nr. 5867 din 20.08.2014.

Astfel, declarațiile lor sunt veridice și corespund realității, acestea coroborând pe deplin cu întreg ansamblul de probe administrat de acuzare.

Sunt apreciate critic argumentele apelantului că odaia nr. 85/2 le aparține inculpaților, deoarece la data comiterii infracțiunii, partea vătămată deținea dreptul de dispoziție și folosință asupra acestui spațiu locativ, totodată, există o hotărâre judecătorească irevocabilă, în temeiul căreia odaia nominalizată a fost repartizată părții vătămate, fapt care a fost confirmat și de inculpata Iliev L., iar pe de altă parte, la materialele cauzei penale nu a fost anexat nici un act care să ateste dreptul de dispoziție sau dreptul de folosință a inculpaților asupra acestei odăi.

Cu toate că, apărarea a indicat că a fost anulat procesul-verbal de instalare în odaie, nr. 010-285r/2014 din 14.02.2014, întocmit de executorul judecătoresc Iacob Miron, acest act nu poate confirma legalitatea acțiunilor inculpaților de pătrundere în odaia nr. 85/2 în lipsa părții vătămate, care deținea în posesie și folosință legală imobilul.

Sunt respinse ca nefondate și argumentele apărării precum că, acuzarea nu a probat existența banilor, unde erau ascunși acești bani, nedemonstrând că există amprente digitale pe mapa albastră, pe documentele din mapă, Or, potrivit înregistrării video rezultă că, inculpații după pătrunderea pe ascuns în odaia ce aparține părții vătămate, au început a căuta ceva prin odaie, apoi peste ceva timp se observă cum Iliev L. a ieșit din odaie cu unele haine și niște obiecte sub formă de acte ridicate din mapa, în care din declarațiile părții vătămate se afla suma de bani sustrasă. Din aceiași înregistrare video se vede că o parte din timp, obiectivul registratorului nu a cuprins toată imaginea cu el, dar cu toate acestea, se vede spatele lui Iliev M., cum caută ceva în locul menționat de partea vătămată, ca fiind locul unde se afla mapa cu bani.

Cu referire la argumentele precum că, există o neconcordanță dintre data inclusă în învinuire ca data comiterii faptei infracționale și a datei reflectate în înregistrările video, se reține că instanța de fond corect a elucidat acest aspect, iar în acest sens atât partea vătămată, cât și martorul Burduja T. au indicat că, înregistrările prezentate ca probă au fost efectuate la 12.04.2014, iar data

imprimată în registratorul video nu corespunde datei reale, pe motiv că nu cunoșteau cum să seteze corect data din dispozitivul de înregistrare video.

La fel, faptul că în registratorul video a fost setată o dată greșită se confirmă și prin procesul-verbal de examinare a înregistrărilor video din 09.06.2014, efectuată în prezența inculpaților și a apărătorului acestora, din care se reflectă că la deschiderea primului fișier înregistrarea începe cu 06.04.2014, ora 22:00:54, pe când din înregistrarea unde apar soții Iliev se vede că în odaie este luminos, fapt ce permite să se ajungă la concluzia că înregistrarea a fost efectuată în timpul zilei și nicidecum la ora setată la registrator.

Astfel, vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2), lit. b), c), d) Cod penal, a fost pe deplin dovedită prin probele administrate la cauza penală, care au fost cercetate în instanța de fond și verificate în instanța de apel, iar careva temeieri de a pronunța o sentință de achitare în privința inculpaților, nu s-au stabilit.

5. Avocatul Vasile Gantea a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpații să fie achitați, pe motiv că *nu s-a constatat existența faptei infracționale*.

Recurentul a indicat că *fapta inculpaților nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii* prevăzute de art.186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal.

Organul de urmărire penală nu a realizat o cercetare sub toate aspectele, completă și obiectivă a cauzei, menirea căreia ar fi aflarea adevărului și a pus la baza învinuirii fapte ce nu demonstrează vinovăția potrivit învinuirii aduse.

La baza învinuirii au fost puse presupuneri contrar prevederilor art. 8 Cod de procedură penală.

Probele prezentate de acuzare și cercetate în ședința de judecată nu dovedesc vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii imputate.

Inculpații sunt soți, iar odaia 85/2 le aparține lor. Executorul judecătoresc Iacob Miron a instalat-o aici pe Barbălat N. Tot mobilierul și lucrurile personale, haine, încălțăminte, mape cu documente ale familiei Iliev din aceea odaie au rămas acolo.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 30.09.2014, a fost anulat procesul-verbal din procedura de executare nr. 010-285 r/2014, prin care a fost instalată Barbălat N. Inculpații au deschis ușa cu cheia, pe care le-a dat-o Barbălat N., dar nu prin culegere de chei.

Prin raportul de expertiză judiciară nr.3988 din 28.05.2014, s-a stabilit că piesele și părțile interioare ale siguranței nu prezintă urme de intervenție a unui obiect străin (forțare).

Pachetul la care inculpații s-au uitat și au scos foi aparține familiei Iliev, de acolo fiind scoase documente, nu bani, așa cum bani nici nu au existat în odaia dată.

Acuzarea nu a demonstrat prin probe concludente și pertinente că în mapa albastră au existat 2000 euro, nedemonstrând nici că există amprente digitale ale inculpaților pe mapa albastră și pe documentele din mapă.

Conform alin. (3) al art. 8 Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 CPP.

5.1. Inculpații Iliev M. și Iliev L., la 31.10.2016, au depus cereri, prin care solicită aplicarea față de ei a actului de amnistie.

Inculpații indică, că vina o recunosc pe deplin și se căiesc de cele comise.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că în recursul ordinar declarat, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, că recursul ordinar nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele

de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpaților, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate și a martorului Burduja T.; procesul verbal din 13.04.2014 de ridicare a registratorului video „Tracent” care a fost amplasat în odaia nr. 85/2, de unde au fost sustrate mijloace bănești; proces-verbal din 09.06.2014 de examinare a registratorului video, potrivit cărui în odaie au intrat inculpații, au căutat prin obiectele din odaie, prin dulap, jos lângă tumba pe care se află televizorul, în regiunea locului nominalizat de partea vătămată, timp de aproximativ 10 minute, ieșind cu obiecte, haine, acte, și revenind în odaie; raportul de expertiză judiciară nr. 5867 din 20.08.2014, prin care s-a constatat că pe imaginile video sunt inculpații; raportul de expertiză judiciară nr. 3988 din 28.05.2014, prin care s-a constatat că pe siguranța ridicată în cadrul cercetării la fața locului, al odăii nr. 85/2, pe una din suprafețele exterioare a corpului siguranței sunt prezente urme în formă de striții, denivelări de metal, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat și detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile de pe rol, indicând detaliat și argumentat motivele pentru care a respins probele și versiunile apărării (*pct. 4. din decizie*), probele administrate pe caz demonstrând concludent prezența în acțiunile inculpaților a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal (*pct. 2., 4. din decizie*).

La stabilirea pedepsei inculpaților, instanțele de fond și de apel, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, conform cărora la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpaților în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c.*

Finlandei). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, că s-au aplicat inculpaților pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

În același timp, urmează de statuat că instanța de recurs este în imposibilitate de a se pronunța asupra cerinței inculpaților privind aplicarea actului de amnistie față de ei, deoarece procedura de examinare a admisibilității în principiu a recursului ordinar, în camera de consiliu, fără citarea părților, cât și materialele cauzei, nu permit verificarea întrunirii condițiilor de aplicare în speță a legii menționate, inclusiv autenticitatea cererilor inculpaților în sensul vizat, care nu sunt legal confirmate și care vin în contradicție cu recursul declarat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Vasile Gantea, împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 10 mai 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 septembrie 2016, în privința inculpaților Iliev Mihail Ivan și Iliev Larisa Ivan, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 25 ianuarie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco